

Есенното слънце сияеше ниско над Муминската долина. Мумин и Сниф бяха слезли до морския бряг, за да се отдадат на най-любимото си занимание – търсене на съкровища.

Сниф тихичко си тананикаше, докато ровеше с пръчка в плитчините. Изведнъж нагаде вик: – Муминтрол, ела бързо! Виж какво намерих!

Току пред тях Вълните поклащаха бутилка,
В която прозираше нещо намачкано...

Мумин внимателно извади тапата
и изтегли отвътре свитък хартия.

– Това е писмо! – възкликна той.

– Чети на глас! Чети на глас! –

подскачаше

възторжено Сниф.

– В писмото пише: „Ехо, има ли някой там?“
А вместо подпис е написано: „От приятел“ –
прочете Мумин. – Сниф, ти попадна на най-
страхотния вид съкровище – намерил си ни
ПРИКЛЮЧЕНИЕ!

Трябва да се приготвим за незабавно отплаване.

У дома, новината за мистериозния приятел беше посрещната с огромен интерес. Само госпожица Снорк не смяташе, че експедицията е добра идея. – Защо ти е отрябвал нов приятел? – тросна се тя на Муминтрол. – Нали имаш мен!

– Да, също така имам и Снусмумрик, и Сниф – бодро отвърна Мумин, – но нов приятел ми звучи чудесно! Трябва да потегляме, иначе ще е неуважително. Освен това, възможно е който е написал писмото да се нуждае от нашата помощ.